

Arrest

nr. 167 053 van 2 mei 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 oktober 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 november 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 15 oktober 2015 geïnterpelleerd door de politie wegens illegaal verblijf.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 16 oktober 2015 een beslissing tot afgifte van

een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer:

naam: S.(...)

voornaam: D.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

X 2° de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

Artikel 74/14:

X artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene verblijft reeds sedert 22/12/2014 op het grondgebied van de Schengenstaten. De maximale termijn voorzien op het visum, afgeleverd door Duitsland, bedraagt slechts 88 dagen. Er is geen enkele stempel in het paspoort terug te vinden die erop wijst dat betrokkene de Schengenzone verlaten heeft. De betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn visum (visum type C geldig van 22/12/2014 tot 19/03/2015).

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft verklaard dat zijn partner in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien kan betrokkene in Turkije via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een visum lang verblijf aanvragen indien hij wenst bij zijn partner in België te verblijven.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, om de volgende reden :

Betrokkene is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van zijn toestemming (visum van type C geldig van 22/12/2014 tot 19/03/2015). Betrokkene respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen verwijdering zich opdringt.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft verklaard dat zijn partner in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien kan betrokkene in Turkije via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een visum lang verblijf aanvragen indien hij wenst bij zijn partner in België te verblijven.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om hem aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Turkije.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft verklaard dat zijn partner in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien kan betrokkene in Turkije via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een visum lang verblijf aanvragen indien hij wenst bij zijn partner in België te verblijven.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, K. V.(...), attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van SPC Gent en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te CIBrugge de betrokkene, S.(...) D.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te CIBrugge"

1.3. Op 16 oktober 2015 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan eveneens diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan de heer:

naam: S.(...)

voornaam: D.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

*nationaliteit: Turkije
In voorkomend geval, ALIAS:*

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 16/10/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan
Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, reden waarom een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd. Hij respecteert de reglementeringen niet.*

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

*Artikel 74/11, §1, tweede lid:
X voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*

Betrokkene heeft verklaard dat zijn partner in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien kan betrokkene in Turkije via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een visum lang verblijf aanvragen indien hij wenst bij zijn partner in België te verblijven.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel."

1.4. Verzoeker werd op 24 oktober 2015 gerepatrieerd naar Turkije.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

2.2. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.3. Uit informatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, blijkt dat verzoeker op 24 oktober 2015 naar Turkije werd gerepatriëerd. Aangezien de eerste bestreden beslissing ten uitvoer werd gelegd, kan de nietigverklaring ervan verzoeker geen enkel voordeel meer opleveren, waardoor hij niet langer blijf geeft van een actueel belang bij zijn beroep voor zover dit betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

2.4. Ter terechtzitting van 11 februari 2016 werd de aanwezige raadvrouw geconfronteerd met deze vaststelling waarbij zij te kennen gaf zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing wegens het gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zoverre het eerste middel gericht is tegen het inreisverbod, voert verzoeker onder punt A.2 de schending aan van de motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Verzoeker stelt in dit middelonderdeel het volgende:

“Dat, overeenkomstig artikel 74/11 §1 Vw., een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar, de maximale termijn van drie jaar wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt,

teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

Het inreisverbod kan dus een termijn inhouden van 1 dag tot 5 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dat het inreisverbod in casu evenwel enkel motiveert dat een termijn van 2 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 2 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn, zeker gelet op het feit dat verzoeker de intentie heeft om te huwen in België en begin volgend jaar vader zal worden.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid ter zake, doch in de bestreden beslissing wordt zonder enige reden toepassing gemaakt van een termijn van 2 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan motivatie is de motiveringsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.”

3.2. In zijn tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoeker stelt in zijn tweede middel het volgende:

“Dat dient te worden vastgesteld dat verzoeker te Gent samenwoonde met zijn levenspartner die zwanger is van hun kind (cf. stuk 3).

Dit zijn feiten welke verweerder niet zomaar kan wegfilteren.

Dat het betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privéleven en volledig ingaat tegen de belangen van een (te geboren) kind.

Dat de verzoekers betekende beslissingen, welke een breuk veronderstellen van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoeker heeft geweven in België sedert zijn aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.

Dat er in casu geen enkele grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij verzoeker, zijn levenspartner en hun kind wordt veroorzaakt door het feit dat verzoeker voor onbepaalde tijd het land dient te verlaten en het door de Dienst Vreemdelingenzaken nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Dat de bestreden beslissingen in strijd zijn met het art. 8 E.V.R.M. en met het proportionaliteitsbeginsel. Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoeker in België.

Dat uit de bestreden beslissingen nergens blijkt dat verweerder op een afdoende manier heeft rekening gehouden met verzoekers levenspartner en hun kind in België.”

3.3. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden alle door verzoeker aangevoerde schendingen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3.1. Het evenredigheids- of het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.3.2. Bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3.3. Het bestreden inreisverbod vermeldt het door verzoeker geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als zijn juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.3.4. Verzoeker betwist in zijn middel geenszins dat in het kader van de hem opgelegde verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in beginsel, conform artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, verplicht was hem een inreisverbod op te leggen.

3.3.5. Volgens verzoeker wordt echter niet gemotiveerd waarom hem een inreisverbod voor een duur van 2 jaar wordt opgelegd. De Raad wijst er echter op dat in de beslissing het volgende wordt uiteengezet: *“Betrokkene heeft verklaard dat zijn partner in België verblijft. Echter, de verwijdering van betrokkene is niet disproportioneel met het oog op het recht op familiaal leven en impliceert geen*

beëindiging van de familiale relaties maar louter een eventuele tijdelijke verwijdering die op zich geen ernstig nadeel vormt. Immers zijn partner kan zich begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Bovendien kan betrokkene in Turkije via de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging een visum lang verblijf aanvragen indien hij wenst bij zijn partner in België te verblijven.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Onderhavig geval kan dus niet worden gelijkgesteld met de situatie uit het arrest waarnaar verzoeker in zijn middel verwijst omdat er wel degelijk in de beslissing motieven zijn opgenomen. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt er geen motivering is betreffende de duur van het inreisverbod. De stelling van verzoeker, dat een inreisverbod voor de duur van 2 jaar zou zijn opgelegd omdat verzoeker zich niet heeft aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden, vindt als dusdanig geen steun in de bestreden beslissing.

3.3.6. In zijn eerste middel verwijst verzoeker naar zijn intentie om te huwen en het feit dat hij vader zal worden. Het zwangerschapsattest van verzoekers partner (Verzoekschrift, bijlage 3) dateert echter van de dag dat de bestreden beslissing werd genomen en houdt geen bewijs in van het feit dat het ongeborn kind een biologische band heeft met verzoeker. Bijgevolg kan niet redelijkerwijs worden verwacht dat de gemachtigde van de staatssecretaris met deze informatie rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont nergens *in concreto* aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan bij het opleggen van het inreisverbod voor de duur van 2 jaar.

3.3.7. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 61). Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland* (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije* (GK), § 93).

3.3.8. Met betrekking tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker had verklaard dat zijn partner in België verblijft. Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker een kopie van de verblijfskaart toe en een zwangerschapsattest van zijn partner (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3). Zelfs indien op basis van deze summier gegevens zou worden besloten tot het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in België, rijst de vraag of er sprake is van een disproportionele inmenging in dit gezinsleven, zoals verzoeker beweert. In de eerste plaats merkt de Raad op dat het *in casu* gaat om een eerste toelating aangezien verzoeker niet tot een verblijf in België is toegelaten of gemachtigd. Bijgevolg dient te worden onderzocht worden of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat

een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Verzoeker voert aan dat er geen afweging zou zijn gebeurd, terwijl in de beslissing wel degelijk een aantal overwegingen kunnen worden teruggevonden waaruit kan worden afgeleid dat de maatregel *“niet disproportioneel”* wordt geacht omdat het *“een eventuele tijdelijke verwijdering (betreft,) die op zich geen ernstig nadeel vormt”* en *“zijn partner (...) zich (kan) begeven naar Turkije. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Turkije geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt”*. De Raad merkt op dat verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van het gezinsleven in het land van herkomst van verzoeker. Uit niets blijkt als dusdanig dat er een positieve verplichting zou bestaan in hoofde van de Belgische overheid om het gezinsleven in België te handhaven, waardoor een inreisverbod voor een duur van 2 jaar niet manifest disproportioneel overkomt.

3.3.9. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en verzoeker toont niet aan dat de beslissing kennelijk onevenredig zou zijn. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

De aangevoerde middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN